

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 20957/2022
19.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца ДДОР „Нови Сад“, Главна филијала Панчево из Панчева, против тужених АА из ..., кога заступа Јелена П. Паспаљ адвокат из ... и ББ из ... и ВВ из ..., које заступају Предраг Басарић и Немања Марковић адвокати из ..., ради регреса, одлучујући о ревизији туженог АА изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5361/21 од 07.07.2022. године, на седници одржаној 19.11.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог АА из ... изјављена против одлука садржаних у ставовима другог и трећег изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5361/21 од 07.07.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог АА из ... за накнаду трошкова по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П 1736/21 од 24.06.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да му тужени солидарно исплате 1.609.666,00 динара по основу регреса са законском затезном каматом на износ од 175.188,00 динара од 11.12.2008. године и на износ од 823.728,00 динара од 02.07.2009. године, оба до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да накнади трошкове парничног поступка и то туженом АА од 302.924,00 динара, а туженима ББ и ВВ од 385.125,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5361/21 од 07.07.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена означена првостепена пресуда у делу става првог изреке којим је одбијен тужбени захтев тужиоца за обавезивање тужених ББ и ВВ на исплату означеног регресног потраживања солидарно са туженим АА. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у истом ставу изреке у односу на туженог АА, који је обавезан да исплати тужиоцу 1.609.666,00 динара по основу регреса са законском затезном каматом на износ од 175.188,00 динара од 11.12.2008. године, а на износ од 823.728,00 динара од 02.07.2002. године, оба до исплате. Ставом трећим изреке преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде тако што је обавезан тужени АА да исплати тужиоцу 436.196,00 динара на име трошкова поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени АА благовремено је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, у смислу одредаба члана 408. у вези с чланом 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23; у даљем тексту: ЗПП) и утврдио да је ревизија неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих би се она могла изјавити применом члана 407. став 1. ЗПП. Нису основани наводи ревизије да су тужбом морали бити обухваћени сви учесници саобраћајне незгоде из које је потекла ова парница, дакле и супруга сада покојног ГГ, оца тужених ББ и ВВ, који је био власник паркиране приколице у коју је ударило возило ошћеног. Тужилац има право избора кога ће од одговорних лица и по ком основу тужити за регрес. Осим тога, према доказима у списима, заоставштину покојног ГГ наследиле су, према договору, супруга и кћерке, а поменута приколица, сагласно споразуму наследника о деоби и оставинском решењу, припала је једној од кћерки (ВВ), која је и тужена у овом спору, па ни због тога није било потребе да и његова супруга буде обухваћена тужбом.

Према чињеничном стању на ком је заснована побијана пресуда, тужени АА позајмио је од ГГ (преминуо 10.03.2015. године) тракторску приколицу на коју је намеравао да натовари стајско ђубриво и превезе га. По договору са туженим АА, по приколицу је отишао ДД, довезао је на договорено место и оставио је делимично на коловозу, необележену и неосветљену, у намери да касније дође по њу, превезе ђубриво и одвезе је власнику. Касније током истог дана, 15.01.2016. године у 17,45 часова, на приколицу је налетео ауто осигуран од аутоодговорности код тужиоца, којом приликом су тешко телесно повређени сувозач и путник у том аутомобилу. У два одвојена парнична поступка вођена пред истим првостепеним судом (П 1158/07 и П 931/08) оштећеним лицима је досуђена накнада нематеријалне штете са законском затезном каматом од пресуђења и трошковима поступка, што им је све тужилац исплатио у два наврата, 11.12.2008. и 02.07.2009. године. Поводом штетног догађаја вођени су кривични поступци против туженог АА, ДД и ГГ. ДД и тужени АА су правноснажно оглашени кривим (пресуда Основног суда у Панчеву К 738/12 од 10.12.2012. године, потврђена 18.02.2014. године) због извршења кривичног дела против опште сигурности зато што су неосветљену и необележену пољопривредну тракторску приколицу пропустили да на одговарајући начин обезбеде или изместе и то ДД после паркирања, а тужени АА након утовара стајског ђубрива, док је према ГГ оптужба одбијена (пресуда истог суда К 124/10 од 28.06.2010. године). ГГ, отац тужених ББ и ВВ, осим ове приколице имао је и два трактора која су оба била трајно регистрована 1989. године и технички исправна после прегледа 12.07.1996. и 08.04.2010. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је одбио тужбени захтев применом члана 84. Закона о осигурању имовине и лица, којим је дефинисано шта је моторно, а шта прикључно возило, као и да та возила морају имати саобраћајну дозволу која се продужава у роковима не дужим од 12 месеци (став 1) и прописано да не постоји обавеза осигуравајуће организације да накнади штету од употребе возила на моторни погон која не подлежу регистрацији (став 3). Тај суд је закључио да тужилац

није имао обавезу да оштећенима накнади штету због чега нема ни право регреса, односно да накнадом штете оштећеним лицима нису наступили услови за законску суброгацију из члана 939. став 1. Закона о облигационим односима, због чега је одбио тужбени захтев.

Другостепени суд је нашао да се у конкретном случају има применити одредба члана 176. Закона о облигационим односима, којом је прописано да уместо имаоца ствари, исто као он, одговара лице коме је ималац поверио ствар да се њоме служи или лице које је иначе дужно да је надгледа, а није код њега на раду, због чега је закључио да је сада покојни ГГ ослобођен објективне одговорности за штету која потиче од те ствари, с обзиром да је доказао да је приколицу предао трећем лицу (овде туженом АА) које је употребом те приколице проузроковало штетни догађај, те је оно и одговорно за насталу штету и дужно да је накнади. Другостепени суд је оценио неоснованим приговор застарелости који је тај тужени истакао, с обзиром да се у конкретном случају примењује одредба члана 377. став 1. Закона о облигационим односима којим је прописано да када је штета проузрокована кривичним делом, за кривично гоњење је предвиђен дужи рок застарелости, захтев за накнаду штете према одговорном лицу застарева кад истекне време одређено за застарелост кривичног гоњења. Пошто је за кривично дело за које је осуђен тужени АА прописана казна затвора од шест месеци до пет година, а Кривичним закоником (члан 103. тачка 4) прописано да се кривично гоњење не може предузети када протекне пет година од извршења кривичног дела за које се по закону може изрећи казна затвора преко три године, при чему застарелост кривичног гоњења у сваком случају настаје протеком два пута онолико времена колико је по закону потребно времена за застарелост кривичног гоњења (члан 104. став 6), у конкретном случају апсолутна застарелост кривичног гоњења наступила би протеком 10 година од извршења кривичног дела, односно 15.01.2016. године. Како је тужилац поднео тужбу 09.12.2011. године, дакле пре истека рока за застарелост, његово потраживање није застарело.

Врховни суд налази да се ревизијом туженог АА неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Законом о осигурању имовине и лица („Службени лист СРЈ“, бр. 30/96, 57/98, 21/99, 44/99, 53/99, 55/99), чије се одредбе од чл. 73. до 108, као и чл. 111. и 112. и 143. до 146. примењују у конкретном случају на основу члана 118. Закона о осигурању („Службени гласник РС“, бр. 55/04 од 21.05.2004. године), односно члана 118. Закона о обавезном осигурању у саобраћају („Службени гласник РС“, бр. 51/09 од 14.07.2009. године) прописано је да организација за осигурање која је накнадила штету оштећеном лицу ступа у његово право према лицу одговорном за штету за износ исплаћене накнаде, камату и трошкове, ако није наступила њена обавеза према условима уговора о осигурању од аутоодговорности (члан 87. став 2.).

С обзиром да је тужени АА у вези с предметним догађајем правноснажно оглашен кривим због извршења кривичног дела изазивања опште сигурности, због чега је одговоран за насталу штету, а да је тужилац оштећенима исплатио накнаду за претрпљену штету, чија је висина утврђена у правноснажно окончаним судским поступцима, то је другостепени суд правилно закључио да је тужени АА у обавези да плати (регресира) тужиоцу укупан износ од 1.609.666,00 динара исплаћен на оштећенима име нематеријалне штете са каматом и трошковима поступка. Правилан је и закључак другостепеног суда да тужиочево потраживање није застарело, јер застарелост почиње да тече од момента исплате оштећеном (11.12.2008. и 02.07.2009.

године) и истиче протеком три године, а тужба у овој парници поднета је 09.12.2011. године, пре истека трогодишњег рока.

Имајући у виду изложено, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Одлука о трошковима поступка по ревизији из става другог изреке ове пресуде донета је на основу члана 165. став 1. у вези с чланом 153. став 1. ЗПП, с обзиром да тужени није успео у поступку по ревизији.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**